Ч. 113. Субота 3 червня (21 мая) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

По битві коло Цушіми.

Морска битва коло Цушіми стала ся так великою подією, що ще довго буде займати уми всего сьвіта, а в історииї народів і їх воєнної штуки займе найперше місце. Такої битви ще не бувало. Навіть найбільша знана доси морска битва під Трафальґаром не може теперішній дорівнати. Мимо волі насуває ся тут питанє, що стало ся: чи справді то Японці так знаменито уміли повести битву, чи може росийска фльота була так зовсім до нічого, що не могла ставити ні найменшого опору; чи наконець має ся тут діло з якоюсь невислідженою доси силою, котра довела до так великої катастрофи. Здає ся навіть, що вже й росийске правительство не хоче вірити в то, щоби тота катастрофа була, так сказати, все природним наслідком нездібности фльоти до битви, бо наспівша нині з Петербурга телеґрама подає таку вість: Штаб маринарки оголошує, що міністерство справ заграничних на жаданє міністерства маринарки вислало до правительств заграничних держав просьбу, щоби через своїх дипльоматичних заступників в Японії довідали ся о назвищах офіцирів, котрі дістали ся до неволі з корабля Рожественского, і щоби у тих офіцирів поінформували ся о морскій битві в днях 27 і 28 мая. Мимо волі насуває ся тут на гадку, що росийске міністерство маринарки зачинає вже підозрівати начального адмірала Рожественского а може і всіх комендантів та офіцирів взагалі, що они що найменше не сповняли як слід свого обовязку. О сім здають ся переконувати й слідуючі вісти, які наспіли нині.

Так доносять з Токіо: „Страти Росиян в послідній морскій битві обчисляють тепер на 7 до 9 тисячів людий, не вчисляючи в то плінників. Богато трупів знайдено на сусідних островах і побережах. Страти японські виносять всего 113 убитих, а 624 ранених офіцирів і вояків. Показує ся, що страти суть менші, як в першій хвили припускано“. Коли возьмемо на увагу, що битва як би й не було вела ся два дни, що Росияни все таки ставили якийсь опір, то годі таки зрозуміти, як могли Японці мати так малі страти, хоч би їх навіть уменшали, до чого по так сьвітлій побіді не мають причини.

Яскраве сьвітло на події підчас битви видають оповіданя ранених Японців, котрі тепер знаходять ся в шпитали в Маіцуру. Они розповідають: „Лінієвий корабель „Князь Суворов“, що стояв попереду боєвої лінії росийскої, розпочав перший огонь. Японський корабель „Мікаса“, що стояв на чолі японської лінії, відповів сейчас. Обі фльоти стріляючи сильно підпливали до себе. По короткій, а сильній борбі побачено, що поклад корабля „Адмірал Ушаков“ горить. Корабель сей усунено з боєвої лінії. О годині пів до 5-тої пополудни неприятельска лінія була в повнім неладі, а огонь росийский став ся був слабший. Кораблі під назвою „Бородіно“ і „Камчатка“ були затонули. Залога корабля „Бородіно“ держала ся хоробро і стріляла до послідної хвилі, аж корабель затонув з нею. В неділю рано спостережено пять росийских кораблів коло острова Ліянкур (вже далеко від острова Цушіми, в японьским мори; росийскі кораблі очевидно втікали а японьскі гонили за ними). Кораблеви „Ізумруд“ удало ся уйти, а чотири иньші кораблі не ставили ніякого опору і стягнувши росийску фляґу, вивісили японьску. Адмірал Небоґатов спустив лодку і підплив на ній до японьского панцирника „Азама“, де піддав ся“. Як би так дійстно було, то се був би хиба найліпший доказ, як могли Японці так легко забрати кілька росийских кораблів воєнних зовсім неушкоджених.

ВІНЧАНЄ.

(З росийского — І. Митропольского).

I.

Старший підофіцир Ковалев, що вже довше служив, задумав женити ся. Ту вість приніс до компанії хитрий інфантерист Филипин Воробей, що задля своєї остроумности був прозваний „острий“. Він вбіг з сияючим, вдоволеним лицем до компанії крикнув:

— Слухайте, дядько Семен Єґорович хоче женити ся!

Єго сейчас обступили довкола.

— Ей, неправда! — озвали ся голоси — то неможливо! Забожиш ся!

— Їй Богу! Що гадаєте? — скрикнув „острий“ бючи себе обома кулаками в груди.— Знаєте, я був саме у капітана... Ну, сидимо ми з трубачем в кухни і граємо в карти... аж тут приходить дядько Семен Єґоровнч. Спершу заревів на нас: „Що — каже — робите ви тут? Ґа? Не найшли иншого місця? Я вам...“— Відтак пігнав трубача до капітана: „Іди, зголоси мене у пана капітана, марш!...“

— Але не розволікай так, проклятий чорте! — крикнув один із найбільше нетерпеливих.

„Острий“ цілком не зважав на той оклик і говорив дальше:

— Дядько Семен Єґорович, знаєте, пішов до капітана і ми в кухни чули всьо, именно їх розмову. Чуємо, як дядько каже: „Ваше Високоблагородіє! Дурійка мене чепила ся, позвольте мені женити ся!“

Оповідач не міг довше здержати ся і розреготав ся всім в очи. Деякі з окружаючих єго також сьміяли ся.

— Ха, ха! Отто втяв, хлопці! — відозвав ся якийсь насьмішливий голос.

„Острий“ оповідав дальше:

— Що тобі Ковалев — каже до него капітан. — Що тобі прийшло на думку? От, іди радше і випий горівки! Ха-ха-ха!

— Ха-ха-ха! Так сказав? Славно!

— Нехай я ось-тут на тім місци під землю проваллю ся! „Неможливо, ваше Високоблагородіє — каже Ковалев — она мене цілком завоювала, ах так, цілком, чорт єї побери! Писар вписав мене вже до рапорту. Позволите, ваше Високоблагородіє?

— Ну, щож, Ковалев — каже капітан — заборонити тобі женити ся я не можу, ти служиш довше, як тобі позваляє право... Уважай лише, жонатий вояк, ніякий вояк... Жінка буде тобі перепоною в службі...

— Що кажете, ваше Високоблагородіє, я вибив би її всі зуби, поганій... Служба перша....

— Уважай-же! А хто она така?

— З передмістя, Ваше Високоблагородіє? Єї мати має склепик.

— Котраж то? Анисина, що? — роздали ся голоси. — Певне, певне Анисина. Дивіть ся на Ковалева! Молодець! Не аби що сподобав собі!

— Ну, ми тепер чим скорше від дверий, в кут — оповідав дальше Воробей. — Боже сохрани; аби він нас побачив — думали ми собі! І він вийшов, підкрутив вуса і не глядячи на нас, пустив ся просто до дверий...

— Значить, пішов до неї, до Анисини— здогадували ся слухачі.

— А я чим скорше сюди... Що, братчики, історня, ґа?

„Острий“ поглянув по присутних з гордим усьміхом. В касарни всьо заворушило ся і віджило ся. Вінчанє Ковалева викликало у всіх незвичайне вражінє. Коли би хто був сказав, що Ковалев буде завтра именований офіцором, вражінє було би о много слабше; в тім случаю повага Ковалева, як одного з довше служачих підофіцирів, батька компанії, через котрого руки переходили всі молоді вояки, була би лиш виграла, она була би одержала потвердженє начальства; а задля єго вінчаня видавало ся, немов би Ковалев власними руками збурив то, що сам сотворив; показав ся простим, звичайним чоловіком, для котрого деякі в касарни дивно виглядаючі слабі сторони не суть чужими. До того ще третя компанія, в котрій служив Ковалев, була в виїмковім положеню і єї називали навіть в полку „парубоцкою“. Комендант компанії і прочі офіцири були нежонаті, фельдвебель, старий Карпенко так само, а єго приятель Ковалев не говорив ніколи инакше про женщини, як зі згірдною усьмішкою.

— Навіть з найліпшої баби не було би доброго вояка! — говорив він заєдно.

В цілій компанії було лише двох жонатих, а і то були молоді вояки, а їх жінки жи-

До повисшої вісти треба ще додати, що після вістий, які дістали берлиньскі ґазети з Токіо, адмірал Небоґатов мав сказати, що він піддав ся длятого, бо був обурений з тої причини, що Рожественский мимо того, що всї противили ся — постановив був плисти до Владивостока Корейским проливом. Як би дійстно так було, то повторила би ся тут на мори тота сама істория, що під Мукденом в сухопутнїй армії. Як там ґен. Ґріпенберґ покинув свій корпус, бо не міг чи не хотів погодити ся з начальним командантом Куропаткіном, так тут Небоґатов піддав ся Японцям із злости, що Рожественский не так зробив, як другі хотїли.

Але остаточно чи сяк чи так, то таки насуває ся питанє, що тепер буде. Що Росия на мори зовсїм побита і розбита, о тім нема сумнїву. Але чи се спонукає єї до мира? Здає ся, що не лиш ширший сьвіт, але й вся російска суспільність бажає мира, але верховодячі круги російскі суть як давнїйше так і тепер противні мирови. Командант царскої ґвардиї ґенерал Васільчиков, вернувши з Царского Села, заявив, що цар анї не думає о заключеню мира і готов вести війну дальше.

Новинки.

Львів, дня 2 червня 1905.

— **Будова рускої духовної семинариї в Станиславові** розпічне ся в осени с. р. Правительство купило на ту цїль значний простір землї, що вповнї відповідає всяким вимогам гіґієни, а навіть естетики. Дотична площа має високе положене з величавим видом на захід і на полудне і находить ся в значнім віддаленю від иньших мешкальних домів, наслїдком чого надає ся знаменито під будову виховуючого заведеня.

— **Процес о державну зраду.** В Триестї відбув ся в послїдних днях процес против італїяньских іредентистів, у котрих найдено бомби. Всїх обжалованих увільнено від злочину державної зради, а засуджено двох за забурене спокою на 9 і 6 місяцїв арешту, одного на 10 днїв арешту за провину, а четвертого увільнено від вини і кари.

— **Краєве товариство Червоного Хреста** видало льоси на цїль будови шпитaля Червоного Хреста у Львові. Льоси мають естетичний вид, а головні виграні будуть виплачувати ся готівкою. Поміщене льосів в цїлій австрийскій монархії повірено банкирскій фірмі Хаєс і Шіц у Львові.

— **Книжки на нагороди для шкільної молодежи.** Ц. к. краєва рада шкільна порішила поручити отсї видавництва руского Товариства педаґоґічного у Львові на нагороди пильности і до шкільних бібліотек для молодїжи народних і видїлових шкіл: 1. „Анґлїйскі казки“, з російскої мови перевів Любомир Селяньский. Львів 1902. Цїна 24 с. 2. Е. Ярошиньска: „Повістки для молодїжи“, Львів 1902. Цїна 24 с. 3. „Збиточник Ґумфрі“, оповідане з анґлїйского, Львів 1904. Цїна 70 с. 4. „Робінзон Крузо“, на основі ориґіналу і переводів зладила К. М. Львів 1903. Цїна 1 К 50 с. 5. „Істория куска хлїба“, перерібка з француского, листи до молодої дївчини. Львів 1903. Цїна 50 с.

— **Войскові музики** будуть грати в червни у Львові: дня 2-го в міскім огородї, дня 6-го перед Намісництвом, дня 8-го перед головною вартівнею, дня 13 перед головною командою, дня 15-го перед домом інвалїдів, дня 20-го в міскім огородї, дня 21 перед Намісництвом, дня 27-го перед головною командою, а дня 30-го в стрийскім парку. Початок все о 6-ій годинї.

— **Сказженина** прокинула ся між псами в Перегиньску, долиньского повіта. Один пес покусав там троє дїтий, котрих вислано в товаристві громадского писаря Романчукевича до Кракова до заведеня проф. Буйвида.

— **Жертва легковірности.** До мешканя професора д-ра Глюзиньского у Львові прийшов оногди якийсь пан і представив ся служачому яко др. Герман, питаючи о проф. Глюзиньского. Коли єму служачий сказав, що професора нема дома, пан той навязав з ним розмову і дійшов до такої сердечности, що всьпів у него позичити 20 корон, які обіцяв зложити зараз по повороті з міста у двірника клїніки, бо як казав, він т. є. др. Герман, є там лїкарем. Легковірний служачий зголосив ся незабаром по гроші у двірника, але той заявив єму, що нїяких гроший не одержав і замітив, що на клїнїцї крутить ся часто той пан, що називає себе д-ром Германом, а в дійстности називає ся він Татомир і звістний єсть з ріжних обманьств. Справою займила ся полїция.

— **Управи будови для реґуляциї рік.** П. Намістник зарядив на основі краєвого закона з дня 18 вересня 1901 і рескрипту мінїстерства внутрішних справ з дня 29 липня 1903 для реґуляциї Висли і Днїстра утворенє отсих управ будови: в Вадовицях для реґуляциї Скави, в Ряшеві для реґуляциї Вислока від Фриштаку до устя до Сяну (116 км.), в Болехові для реґуляциї Сьвічи від Велдїжа до устя до Днїстра (66 км.) і в Кракові для реґуляциї Висли від устя Бялки до Малої Висли аж до устя Ґрубки в Ґурцї (145 км.). Рівночасно утворено експозитури управ в Щуцинї для безпосередних робіт на Вислї від устя Ґрубки до устя Нового Брня, в Тарнобжезї для робіт на Вислї від Нового Брня до Попович, в Тарнові для реґуляциї Дунайця від устя Лясосини до устя Дунайця до Висли і в Залїщиках для реґуляцийних робіт на Днїстрі від устя Стрипи до Окопів, т. є. простір, який доси належав до будівничого округа в Залїщиках. Згідно з тим зарядженєм приділив П. Намістник між иньшими до управи реґуляциї Сьвічи в Болехові старшого інжинїра, Влад. Косткевича, управителем будови і адюнкта будівництва Кароля Морова, а до експозитури управи реґуляциї Днїстра в Залїщиках інжинїра Антона Ґончарчика, управителем будови і адюнкта будівництва Виктора Пірґо, а також наглядачів рік, приділених доси до будівничого відділу староства в Залїщиках.

— **З великого жалю.** Доносять з Відня про таку подію: Дня 24 мая с. р. візвано полїцийний комісарят дїльницї Фаворітен до одного дому при ул. Ґудрун, де якась мати, що була з своїми чотирма дїтьми на похоронї дочки, мала збожеволїти. Крім того єї дїти мали кидати ся з вікон мешканя з другого поверха, але сусїди в спілї їх здержати. Полїция візвала сейчас телефонїчно ратункове товариство. Прибувші на місце лїкарі застали матір і єї троє дїтий в незвичайно рознервованім настрою, так що були майже без сьвідомости. Подано їм першу поміч і они поволи прийшли до себе. Коли відтак почато випитувати ся о причину того незвичайного явища, показало ся, що по

ли далеко, дома. Аж нараз той ворог женщин, краса і гордість компанії, страх всїх молодих вояків, „дядько“ Семен Єґорович задумав женити ся!

Вояки подїлили ся на громадки і з кождої із них роздавав ся то безвинний реґіт, то імя дядька Ковалева. „Острого“ розривали. Компанїйний весельчак і сьмішкованець Шкурка представляв вже в однім кутї касарні, як дядько Ковалев виходить з церкви з жінкою попід руку і як їх компанїйний командант запрошує до себе на чай.

— Прошу, будьте ласкаві! — просив він сам себе, кланяючи ся і шураючи величезними чобітьми.

— Нї, дякуємо, ваше Високоблагородіє! — відповідав собі зміненим голосом — ми їмо рано все лиш юшку... Крім того мушу замкнути жінку до арешту... за кару... аби не зглядала ся на хлопця.

— Ха-ха-ха! — сьміяли ся слухачі, держачи ся за животи. — Коби так дядько Ковалев довідав ся о тім, посадив би він тебе добре! Але що єму прийшло до голови женити ся?

Компанїя не могла втихомирити ся.

Тихо отворили ся двері від компати фельдфебля і в отворі появила ся сїда, бородата голова фельдвебля.

— Що то за крик? — спитав він і не дожидаючи відповіди, війшов до комнати.

Вояки втихомирили ся; Шкурка сейчас перестав давати представленє.

— Що за крик? Чого так ревете? — повторив він.

Вояки поглянули по собі з заклопотанєм.

— Отсе Антоне Петровичу — відозвав ся з пошаною один з молодих підофіцирів — прийшов „острий“ і оповідає, що Семен Єґорович хоче женити ся; они не хотять вірити...

— Всї ви дураки, як бачу — сказав розгніваний фельдвебель, торгаючи себе за бороду, знак, що він збентежений.

— А ти, Семенюк, до того підофіцир... Встидай ся! Чи то причина, аби зараз ричати, коли чоловік женить ся! Велике диво! То на вашу думку він не може женити ся, що? Ну, він женить ся, що в тім великого? А того „острого“ я ще запру до арешту, зроблю єго ще острійшим...

І фельдвебель зник знов в своїй комнатї, аби собі самому не признати, що намір єго приятеля женити ся таки і єго самого вивів із рівноваги і що він дуже добре розуміє настрій компанії.

Гамір в компанії притих, але розмова ще живо вела ся. Тепер вже нїхто не сумнївав ся, що дядько Ковалев дійстно женить ся.

. . . .

Ковалев сам прийшов аж вечером до компанії. Він мав може трийцять пять лїт і тому числив ся до „старих“ вояків. Був середного росту, широкоплечий, з трохи насупленим лицем, малими сїрими очима і пристриженим вусом, що мав краску тютюну. Бороду голив і тому єго лице було все синяве. Впрочім виглядав на правдивого вояка, що любить строгу службу, нїчого иньшого поза неї не знає і все готовий умерти в рядї. Такі люди — хоч рідко — лучають ся ще у войску. На грудях Ковалева яснїли два коронацийні медалї, а лївий рукав єго кабата був украшений двома шнурами, золотим і срібним.

— Щастя желаю... з вінчанєм, Семене Єґоровичу! — відозвав ся до него усьміхаючи ся службовий, що стояв в дверех.

Ковалев стрепенув ся, поглянув на него скоро, але рівночасно почервонїв і відвернув очи на бік. Він сейчас пізнав, що встидає ся і гнївав ся і на себе і на службового.

— Дурак — сказав остро — ти дурак! Чи я для тебе Семен Єґорович? Для тебе я пан підофіцир; то я для тебе. А ти дурак, дурний осел!

Пан підофіцир увійшов до середини, а дурний осел глядів довго за ним, роздумуючи, чого дядько так розлютив ся. А Ковалев перейшов скоро до комнати фельдвебля, стараючи ся не стрічати ся з поглядами вояків. То поздоровленє зірвало єму нагло заслону з очий і єму видавало ся, що він зробив щось поганого і сьмішного. Бояв ся піднести голову, аби не стрітити насьмішливо-милосердного погляду. То гнївало єго і пригноблювало.

— Щастя желаю, Семене Єґоровичу!

Ковалїв підняв голову і замітив Семенюка.

— І ти, Семенюк! — сказав він сумно, щезаючи в дверех комнати фельдвебля.

Юлий Цезар не сказав певне сумнїйше свого славного:

— І ти Бруте!

Страшенно довго тягнув ся після думки Ковалева — нинїшний вечірний перегляд компанії і в души принагляв він фельдвебля до більшого поспіху, глядячи на свої вистаючі вуса. На компанію не глядів, бо бояв ся, що стрітить ся з яким поглядом. Сейчас по молитві зайшов знов до фельдвебля.

Оба приятелї сїли коло стола, фельдвебель на ліжко, Ковалев на крісло.

— А що гадаєте, як то скінчить ся, Антоне Петровичу? — перервав тяжко зітхаючи Ковалев перший мовчанку.

— Що маю гадати? — відповів фельдвебель, глядячи в кут по над голову приятеля. — Хочеш женити ся, то жени ся.... — Щож я?...

— Не розумію того — відозвав ся Ковалев ударивши ся кулаком по колїнї — звідки

похороні зайшла мати і діти до одної гостинниці і там в товаристві вісьмох знакомих осіб випито двайцят літрів вина і кілька склянок пива. Отже причиною цілої історії було то, що всі члени родини понапивали ся — з великого жалю.

† **Помер** у Львові др. Виктор Вер, професор хірурґії на львівскім університеті, дня 31 мая, в 52-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 2 червня. Ґр. Стефан Тіша був нині рано о 10 год. на приватній авдиєнциї у Є. В. Цісаря.

Париж 2 червня. Ішпаньский король Альфонс і президент Любе виїхали нині рано о 9 год. до Ст. Сір. Пригоди не було ніякої.

Сараєво 2 червня. Вчера о 5 год. 46 мін. рано дало ся чути землетрясенє в напрямі зі всходу на захід.

Цетинів 2 червня. В цілій Чорногорі було вчера землетрясенє.

Котар. 2 червня. Вчера о 5 год. 44 мін. дало ся тут почути землетрясенє, котре тревало 12 секунд. Стіни в кількох домах попукали. Також і в охрестности було землетрясенє і наробило в декотрих місцевостях значної шкоди.

Токіо 2 червня. (Бюро Райтера). Урядово справляють, що число ранених вояків і офіцирів виносить не 624 але 424.

Петербург 2 червня. Ґен. Лїневич телеґрафує під датою 30 мая: Ґен. Гасбек доносить дня 30 мая о 10 год. рано: Контрторпедовець „Ґрозний“, котрий відлучив ся від ескадри підчас битви, прибув до Владивостока. Після звіту команданта „Ґрозний“ і контрторпедовець „Бедовий“, на котрий переніс ся був Рожественский зі своїм штабом, плили в північнім напрямі. На північ від острова Деґелєсе стрітили ся оба тоті судна з великими япаньскими контрторпедовцями, котрі розпочали борбу. Підчас борби видко було, як „Бедовий“ внаслідок вибуху затонув, а „Ґрозний“ знищив япаньский корабель.

Петербург, 2 червня. Командант торпедовця „Бравий“, поручник Дурново, доносить в телеґрамі до адмірала вел. кн. Алексія Александровича: Я прибув щасливо дня 30 мая до Владивостока, відлучившись дня 27 мая о год. 9 вечером від російскої ескадри. В тім часі видів я всі панцирники в воєннім ладі. З виїмкою „Ославії“ і одного корабля типу „Князь Суворов“, плили всі панцирники один за другим. О год. пів до 3 пополудни виратували ми 175 моряків і офіцирів, котрі впали були з корабля „Ославія“ до моря. О 4 годині по полудни був я в дуже сильнім огни. Шести-цалеве стрільно знищило міст корабельний і часть кітла. Вибух того стрільна знищив 2 дальші кітли і ушкодив машини. Згинуло 10 моряків, а 1 поручник легко ранений. В наслідок того ушкодженя не міг я плисти разом з ескадрою і щоби уйти погони япаньских торпедовців, плив я вздовж япаньского побережа. Тут стрітив я більше як пятьнайцять япаньских торпедовців, котрі іно що вертали з атаку, щоби мене не виділи, казав я усунути машт і помалювати комини на біло. Моє судно робило вже лиш 5 морских миль на годину. Внаслідок браку вугля мусів я спалити всі деревляні складові части корабля. Дня 30 мая уставив я один машт і получив ся телеґрафічно з Владивостоком.

бере ся у мене той встид. Мені здаєть ся, немов би всі дивили ся на мене і висьміювали ся....

— Гм — так! — сказав фельдвебель нерішучо.

Ковалев говорив дальше:

— А прийдеш до неї, то возьме тебе така несьміливість, що крий Боже! Перед ґенеральскою візитою не боїш ся так! І дівчина така якась холодна, одним словом тьфу!

— Ви вже то подали до рапорту?

— Подав — зітхнув Ковалев. — Отже як, Антоне Петровичу, а чи ви оженились би? Що?

— Ну, брате, я що иншого. — Мушу признати ся, що не люблю жінок. Раз мало що не оженив ся, а тепер дякую Богу. Служу цареви, бував в походах.... І ніхто не танцював мені перед очима і не пищав в уши. Знаю мою річ і конець! А ти плюнь на те, ніхто тебе не висьміває; то лиш тобі так здаєть ся....

Ковалев підняв ся тяжко зітхаючи.

— Добраніч — Антоне Петровичу — сказав — іду спати!

І він відійшов, вже цілком пересьвідчений, що опинив ся в сьмішнім і дурнім положеню. Послідні слова фельдвебля порушили єго найбільше болюче місце.

II.

Минуло три дни, в котрих Ковалев так сказати би не міг собі найти місця. Як і перше уникав боязливо всїх поглядів, брав навіть найневиннійші слова до себе, приписуючи їм насьмішливе значінє, мовчав уперто і в вільних хвилях виходив зараз з касарні.

З молодими вояками був раз надто строгий, то знов не бачив навіть більших провин і похибок. Компанійні урвителі сейчас вгадали своє користне положенє і почали виводити такі штуки, за які давнійше були би добре покутували. Прийшло до того, що якась зухвальна рука відважила ся на власнім хребті дядька зробити крейдою хрестик і хоч той хрестик Семенюк сейчас витер, то однако Ковалев зрозумів, що єго повага упадає і великий сум обгорнув єго серце.

Вкінци надійшла неділя. Того дня запросила мати судженої Ковалева в гостину, а при тій нагоді мали у неї зійти ся і деякі свояки судженої. Компанія встала того дня трохи пізнійше, як в будний день і по молитві стояв Антін Петрович як звичайно перед компанією і читав полковий приказ. Відчитавши імена тих, що мали робити службу, поправив на носі очіци і читав рівним, спокійним голосом:

„Дотично рапорту третої компанії з того а того дня, число двіста сімдесять пять, уділяє ся служачому довше підофіцирови Семенови Ковалеву дозвіл на заключенє подружа з міщанкою Степанидою Іванівною Пономарев. Полковий кватирмайстер має згаданому підофіцирови виділити мешканє для родини“.

Коли би єму в тій хвили перед компанією відчитано засуд смерти, то певне був би Ковалев так не збентежив ся. Червоні круги почали крутити ся перед єго очима, а в лици стало єму так горячо, немов би стояв в компанійній кухни перед розпаленою печию. Коли-б не задержало єго було чувство войскового послуху, то він був би вискочив з ряду, був би осоромлюючий єго — як він гадав — папір видер з рук фельдвебля і був би єго подер на дрібні кусники. Але він вислухав до кінця.

(Конець буде).

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2 15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева. Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнійший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цілий день в містовім бюрі ц. к. зелізниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).